

РЕШЕНИЕ

№ 25254

гр. София, 24.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 17.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **4445** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 26, ал. 9 от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. Делото е образувано по жалба от 14.04.2025г. от Ю. Т., гражданин на С., [дата на раждане] , срещу отказ за издаване на виза тип „Д“, издаден на дата 03.04.2025г. на Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Р., Кралство М. по заявление на Ю. Т. от 12.02.2025г.

В жалбата се твърди, че оспореният отказ е издаден в противоречие с процесуалния и материалния закон, както и че нарушава правото на личен живот на жалбоподателя по смисъла на чл. 8, ал. 2 от ЕКПЧ. Изложени са твърдения, че нарушаването на граничния режим е станало в контекста на валидно пребиваване в друга държава-членка на ЕС-Германия, като влизането му от С. в България е била без преминаване на ГКПП, но пътуването му от Германия към С. е било легално. Счита, че новоподаденият сигнал в ШИС не представлява основание за автоматично отхвърляне на правото на семеен живот на жалбоподателя. Твърди се, че в оспорваният акт липсва преценка за пропорционалност на намесата, предвид факта, че Т. е съпруг на българска гражданка. Моли съда да отмени постановения отказ и да изпрати преписката за административния орган за ново произнасяне. Претендира разноски по делото без адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата и излага съображения за това, като представя списък с разноските по делото и претендира разноски без адвокатско възнаграждение.

Ответникът - Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Р., Кралство

М., редовно призован, представлява се от служител с юридическо образование - И. А. - главен специалист в отдел „Национален визов център“, дирекция „К. отношения“ в Министерството на външните работи. Иска от съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Оспорваният отказ е издаден в условията на обвързана компетентност, и е постановен след проведена съгласувателна процедура с ДАНС.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

СГП не изпраща представител в съдебно заседание.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза от 12.02.2025 г. (л. 27) жалбоподателят Ю. Т., гражданин на С., [дата на раждане], е подал до Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Р., Кралство М., искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип Д на основание чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселническа спогодба или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната.

В заявлението жалбоподателят е посочил, че е женен за Д. К., цел на пътуването-продължително пребиваване, планирана дата на пристигане март 2025г., предвидено място за пребиваване-[населено място],[жк]бл.113 вх.В ет.1 ап.47, безработен, като е посочил, че пътните и разходите по престоя ще бъдат покрити от съпругата.

Към заявлението са приложени документите, които се изискват на основание чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР). Съгласно тази разпоредба, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя: 1. документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14; 2. документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на Закона за чужденците в Република България и на правилника за прилагането му, и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.

В изпълнение на това изискване са представени: копие на документ за самоличност на жалбоподателя, удостоверение за сключен на 30.03.2024г. граждански брак с Д. А. К., нотариално заверена на 10.05.2024г. декларация от Д. К., че ще осигурява на Т., жилище на адрес в [населено място],[жк]бл.113 вх.В ап.47;извлечение от Револют за банкови транзакции на Д. К.; договор за безвъзмезден наем между Д. К. и Ю. Т. от 25.03.2024г., съгласно който Т. е наемател за срок от две години на имот, находящ се [населено място],[жк]бл.113 вх.В ет.1 ап.47.

На 11.04.2024г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза тип „Д“ от Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Р., Кралство М. по заявление на Ю. Т. от 12.02.2025г. за издаване на виза тип „Д“. Като правно основание е отбелязано „чл.10 ал.1 т.10 и т.19 ЗЧРБ- през последните пет години е нарушил граничния режим на Република България. В ШИС е подаден сигнал за отказ от влизане и пребиваване.“

В хода на съдебното производство е получено писмо от ДАНС /л.86/ за осъществена съгласувателна процедура по заявление на жалбоподателя с изразено отрицателно становище, като е посочено, че жалбоподателят не е идентифициран като заплаха за националната сигурност, но попада в хипотезата на чл.10 ал.1 т.10 ЗЧРБ, тъй като при извършена проверка е била установено, че през последните пет години е нарушил граничния режим на Р България, като незаконно е преминал българската граница. Посочено е, че на 15.02.2024г. чуждият гражданин има наложена мярка по чл.41 ал.1 ЗЧРБ и е задържан на ГКПП К. и принудително настанен в

СДВНЧ, след което е издадена заповед за връщането му в С..

От ответника е представена заповед №Ав-02-49/20.12.2022г. на Посланика в Посолство на Република България в Р.-Кралство М., видно от която М. Д. като консулско длъжностно лице съставя, подписва и връчва формулярите по образец за издаване на визи и заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза /л.53-54/.

В хода на съдебното производство процесуалният представител на жалбоподателя е представил в превод от немски език „спиране на депортирането /Търпимост/ за лица с неизяснена самоличност без разрешение за пребиваване. Притежателят е длъжен да напусне страната!“ за Ю. Т., издаден от Централна служба за чужденците Горна Б. на 05.12.2023г. Посочено е „адрес, на който е разрешено пребиваването и не е разрешено да упражнява трудова дейност. Срокът на търпим престой изтича с датата на депортиране или напускане на страната.“

Отделно от писмените доказателства, в хода на съдебното производство е разпитана и Д. К.-съпруга на жалбоподателя, която твърди, че са се запознали през 2020г. в М. и през 2023г. решили да се върнат в България заради нея-тя със самолет, той с влак, но не изчакал да му издадат необходимите документи. Свидетелката е заявила, че се общува със съпруга си на английски език. При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

Съгласно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят твърди да е налице такова засягане. Позицията се на разпоредбата на чл. 8, т. 2 от ЕКПЧ „Право на зачитане на личния и семейния живот“. Съгласно чл. 8, т. 2 от ЕКПЧ, намесата на държавните власти в упражняването на правото на личен и семеен живот е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Поради изложеното жалбата на Т. е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е установен в Закона за чужденците в Република България. Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС, е да притежава валидно издадена виза. Съгласно чл. 9 от ЗЧРБ, визата е разрешение за влизане и пребиваване или летищен транзит. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира както видовете, издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР).

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да

вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган. В случая отказът за виза е подписан от М. Д. като консулско длъжностно лице в Р., Кралство М. и съгласно заповед №Ав-02-49/20.12.2022г. на Посланика в Посолство на Република България в Р.-Кралство М., същата има правото да съставя, подписва и връчва формулярите по образец за издаване на визи. Посочената заповед заповед №Ав-02-49/20.12.2022г. е издадена въз основа на заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи, съгласно която ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза. Следователно, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ.

Отказът е издаден в писмена форма- спазен е изискуемия стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбите на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК и направените възражения в жалбата в тази насока са неоснователни. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 10 и т.19 от ЗЧРБ

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществени, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл. 10 ЗЧРБ и чл. 34 НУРИВОВР, като съгласно последната разпоредба не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ и при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал две от тях.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че през последните 5 години е нарушил граничния, паспортно-визовия, валутния или митническия режим на Република България, съгласно чл.10 ал.1 т.19 ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане и пребиваване.

В разглеждания случай административният орган е възприел, че не са доказани по безспорен начин предпоставките, визирани в разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 10 и т.19 ЗЧРБ. Мотивирал е издадения отказ с това, че лицето през последните пет години е нарушил граничния режим на Република България. В ШИС е подаден сигнал за отказ от влизане и пребиваване.

Във формуляра, приложен по делото, е посочено не само правното основание, на което се е

позовал административният орган, за да откаже издаването на виза, но и синтезирано съдържание на представената в съгласувателната процедура по чл. 30а от НУРИВОВР официална информация от ДАНС.

Оспореният отказ не следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания, обосноваващи извод за липса на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на обществения ред в страната. На второ място, издаването на виза следва да бъде преценявано по-скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ. По тази причина за отказите да бъде издадена виза е предвиден нарочен нормативноустановен формуляр, чиято форма и съдържание се установява да са били спазени, а съдържащите се правни изводи са били надлежно проверени от първоинстанционния съд, като провеждащ производство по съществото на спора. В този смисъл, процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са, макар и лаконично причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 10 и т.19 ЗЧРБ.

Изводът на ответния административния орган за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 10 и т.19 ЗЧРБ не се опроверга от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителя данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща и на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на Правото на ЕС, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. В рамките на тази процедура е представено становището на ДАНС, съгласно което е изразено отрицателно становище, като е посочено, че жалбоподателят не е идентифициран като заплаха за националната сигурност, но попада в хипотезата на чл.10 ал.1 т.10 ЗЧРБ, тъй като при извършена проверка е била установено, че през последните пет години е нарушил граничния режим на Р България, като незаконно е преминал българската граница. Посочено е, че на 15.02.2024г. чуждият гражданин има наложена мярка по чл.41 ал.1 ЗЧРБ и е задържан на ГКПП К. и принудително настанен в СДВНЧ, след което е издадена заповед за връщането му в С..

Като се има предвид изложеното в писмото от ДАНС, следва да бъде отбелязано, че в жалбата не само се спори, но изрично се посочва, че чужденецът действително е преминал нелегално границата с Р България, поради и което налице е основаниято, посочено в отказа. Това обстоятелство се потвърждава и от доказателствата в показанията на свидетелката Д. К., че жалбоподателят е нямал необходимите документи, когато е тръгнал от Германия за България, защото „не ги изчакал“.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав счита, че са налице писмени и гласни доказателства в подкрепа на изводите на административния орган за наличие на

посочените в отказа основания съгласно ЗЧРБ.

На следващо място, съдът обосновава извод, че отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Отказът съответства на целта на закона - да се отказва издаването на виза при наличието на предпоставките, визирани в нормата на чл. 10 ЗЧРБ. Преценката за обосноваване на влизането в Р България принадлежи на компетентния орган и в тази връзка направените възражения в жалбата са неоснователни.

По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл. 27, § 2 от Директива 2004/38/ЕО. В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 14.04.2025г. от Ю. Т., гражданин на С., [дата на раждане] , срещу отказ за издаване на виза тип „Д“, издаден на дата 03.04.2025г. на Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Р., Кралство М. по заявление на Ю. Т. от 12.02.2025г.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: